

Judi Curtinová

Květáky se nenosí

ALBATROS

Ilustrovala
Johana Hrabíková Vojnářová

Květáky se nenosí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Judi Curtinová
Květáky se nenosí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Judi Curtinová
Květáky se nenosí

Judi Curtinová

Květáky se nenosí

Ilustrovala

Johana Hrabíková Vojnářová

ALBATROS

Přeložila Jitka Ircingová

kapitola 1.

S Beth jsme nejlepší kamarádky, co pamatuju.

Víš, jaké to je mít takovou tu úplně nejlepší kámošku. Je to prostě ta, která ti snad jako jediná doopravdy rozumí.

Vidíš na ní, co si myslí, a ona zase tuší, co si říkáš ty, aniž by padlo jediné slovo.

Jako by byla tvojí součástí, tím lepším já, lepším já, které se jen tak neztrapní.

Chceš se svou nejlepší kámoškou trávit všechnen svůj čas. Chceš u ní každou sobotu spát. Přála by sis ji mít pořád u sebe, aby mohla vyslechnout tvoje tajemství

Molly

Beth

a smát se tvým vtipům, i když nejsou ani trochu legrační.

Přála by sis, aby tvoje nejlepší kámoška byla tvoje sestra, aby s tebou bydlela a abyste spolu mohly strávit každou minutu každého dne.

Dám ti radu. Bacha na to, co si přeješ.

Můj táta odešel před čtyřmi lety. Jednu chvíli jsme byli normální nudná rodina a pak se najednou všechno změnilo. Z táty se den po čtyřicátých narozeninách stal hipík a odjel do Afriky, aby „našel sám sebe“.

Máma úplně zešílela, když táta odešel. Celý týden ležela v posteli, brečela a jedla brambůrky. Když jsem přišla ze školy, nikdy doma nebylo nic k jídlu, zato celý dům páchnul, jako by tam bouchla továrna na brambůrky. Nebyla to sranda.

Chtěla jsem mámě pomoci. Ale byla jsem jen dítě, tak co jsem asi měla dělat? Navíc mi bylo taky smutno. Máma se tak ponořila do své lítosti, že zapomínala, že se

zdejchnul nejen její manžel, ale i můj táta. Obě jsme někoho ztratily.

Občas jsem sedávala u její postele a držela ji za ruku, ale k ničemu to nebylo. Na podlaze rostla hromada nechutných posmrkaných kapesníků a prázdných pytlíků od brambůrků. A mě to čím dál víc děsilo. O takových věcech, jaké se děly u nás doma, se točí filmy – smutné černobílé filmy, které většinou nemají šťastný konec.

Po mnoha týdnech jsem jednoho dne přišla domů a uviděla, že okna jsou dokořán a vychází z nich veselá hudba. Měla jsem chuť radostí tančit, když jsem slyšela, jak na mě máma volá. „Ahoj zlato. Večeře je skoro hotová, jen si tady něco vyrábím.“

Máma vždycky ráda něco vyráběla, takže jsem měla dobrý pocit, když jsem vcházela do kuchyně. Ten pocit ale vyprchal, jakmile jsem uviděla krabice s tátovou supervzácnou sbírkou zahraničních DVD rozházené po podlaze. Bylo mi špatně z toho, jak máma ta DVD rozřezávala na proužky a ty věšela tak, že z toho vznikl takový zvláštní, blýskavý a chrastící závěs.

„Není to krása?“ zeptala se máma. „Až to bude hotové, pověším to do obýváku.“

„Ale to jsou tátova DVD! Jednou je bude chtít zpátky. Co na to řekne, až se vrátí a zjistí, že jsi...“

„O tátu si nedělej starosti. Je z něj teď hipík, vzpomínáš? Tohle by se mu určitě líbilo. Tak, mohla bys mi, prosím, přinést seshora jeho kravaty? Napadl mě úžasný způsob, jak z nich udělat ubrus.“

Můj první omyl byl, když jsem si myslela, že se táta vrátí.

První hovor přes Skype s tátou byl opravdu podivný. Tak ráda jsem ho viděla, že jsem nenašla slova, kterými bych vyjádřila, jak moc jsem na něj naštvaná.

„Proč jsi odešel?“ ptala jsem se ho a zadržovala slzy.
„Proč jsi nás opustil?“

Obraz byl sice celý rozmazaný a zasekával se, ale myslím, že jsem v jeho očích zahlédla slzy.

„Je mi to moc líto, Molly,“ řekl. „Měli jsme s maminkou nějaké problémy a...“

„Ale ať to bylo cokoliv, mohli jste to přece napravit. Nemusel jsi hned utíkat. Proč ses zachoval tak sraabácky?“

„Vím, že to ode mě bylo zbabělé, ale jiné řešení mě nenapadlo.“

„Tak co kdyby ses vrátil domů? Co kdybychom dělali, že se to nikdy nestalo?“

Na mou otázku neodpověděl a já věděla, že je to opravdu špatné znamení.

„Vím, že jsem ti ublížil, Molly,“ řekl. „Ale musíš vědět,

že za nic z toho ty nemůžeš. Mám tě rád, tak jako jsem tě měl rád vždycky, a máma taky. To se nikdy nezmění.“

Řekl ještě spoustu podobných věcí, a když jsme skončili, lehla jsem si na postel a brečela a brečela. Když jsem po hodině vstala, cítila jsem se mnohem lépe, jako by ten černý mrak nade mnou začal pomalu odplouvat pryč. Jak jsem řekla. Bylo to opravdu nezvyklé.

Potom mi táta volal přes Skype, kdykoliv mohl. Už jsme u toho tolik nebrečeli, někdy jsme se dokonce i zasmáli. I když byl táta stovky kilometrů daleko, byl pořád vtipný a vyprávěl mi příběhy o všech těch zvláštních a úžasných lidech, které na svých cestách potkal.

Po nějaké době jsem si uvědomila, že spousta dětí ve třídě má rodiče, kteří spolu nežijí. Bethina maminka zemřela, když byla Beth ještě miminko, takže žila jen s tátou. Jeden kluk zase tatínka nikdy nepoznal. Nevím proč, ale když víte, že v tom nejste sami, cítíte se trochu lépe, jako že váš život není tak šílený, jak jste si mysleli.

Jak plynuly týdny, věci se pomalu měnily. Neměla jsem pocit, že by teď život byl, jak má být, ale už to nebylo tak neobvyklé, což je asi dobře.

Když máma rozsekala, roztrhala nebo vyhodila všechno, co kdy táta vlastnil, pomalu přišla k rozumu

a začala se chovat zase normálně – tedy alespoň tak normálně jako vždycky. Na chvíli bylo všechno docela v pohodě, všechno jsme spolu zvládaly.

A pak se mamka začala přátelit s Bethiným tátou Jimem, což NIKDO nepředvídal.

Nejdřív si jen sedali k sobě na tribuně, když jsme s Beth měly basketbalový zápas, což bylo fajn. Vždycky když jsem mámu viděla, jak tam sedí sama, bylo mi z toho smutno. Párkrát jsme šli takhle ve čtyřech po zápase na horkou čokoládu. Líbilo se mi to, protože občas, když jsme si vyšly s mámou samy, bylo to trochu moc intenzivní. Líbilo se mi, jak Jim nemluvil se mnou a Beth povýšeně. Ptal se nás, co si myslíme, a vyslechl nás, jako by na našem názoru opravdu záleželo. A myslím, že i Beth byla ráda. Vždycky totiž s mou mamkou dobře vycházela a taky se obě smějí stejným pitomým vtipům, které vůbec nejsou legrační.

Byly to skvělé večery.

Jednou v pátek mi Beth poslala zprávu: „Přijdeme k vám s tátou na večeři. Hustý, že jo?“

„Jo, fakt hustý,“ odpověděla jsem, což dokazovalo, jak jsem tenkrát byla naivní.

Přesně v sedm zadrnčel zvonek. S Beth jsme se okamžitě objaly, zatímco máma s Jimem provádějí takové to podivné kroucení, jako by se nemohli

rozhodnout, jestli si podají ruce, nebo se políbí na obě tváře, jak to dnes dospělí dělají. Bylo to trochu trapné, ale na vině byl zřejmě fakt, že Jim držel v jedné ruce lasagne a v druhé salát a máma zase nesla náš nejlepší ubrus a naaranžované květiny, na kterých pracovala celé odpoledne.

Při večeři jsme si s Beth povídaly jako obvykle, ale když jsme zrovna měly obě plnou pusku, konverzace vážla. Nikdy není dobré znamení, když začnete vnímat cinkání příborů o talíře a zvuk zapínajícího se topení.

„Ty květiny vypadají naprosto úchvatně, Charlotte,“ řekl Jim.

Třikrát!

„Tohle jsou nejlepší lasagne, které jsem kdy jedla, Jime.“

Ani nevím, kolikrát to máma řekla, ale u pátého zopakování už jsem ztrácela vůli žít.

„Není to fajn, že spolu naši rodiče tráví tolik času, a my tak můžeme být víc spolu?“ podotkla Beth, když jsme spolu šly po večeři nahoru.

„Jo, jen kdyby se nechovali tak trapně. Už jsem myslela, že o těch kytkách a lasagních nikdy neskončí. Bylo to jako mistrovství světa v trapných komplimentech.“

„To teda! A dalo dost zabrat vyplnit všechny ty chvíle ticha.“

„Jako bychom my byly dospělé a musely děti vodit za ruce,“ přitakala jsem.

Nikdy jsem neměla žertovat o mámě, Jimovi a vodění se za ruce.

To byla chyba číslo dvě.

Pak už všechno jelo jak na horské dráze.

Máma se nechala ostříhat na krátko, i když tátovi se vždycky nejvíc líbila s dlouhými vlasy.

Hodně máminých vět začínalo: „Jim říkal...“

Začala se zase malovat.

Šla k nim domů a ušila jim závěsy do obýváku.

Už ani nevím, kolikrát se u nás objevil Jim se slovy: „Zrovna jsem jel náhodou kolem, tak...“

Už ani nevím, kolikrát jel náhodou kolem s mísou lasagní v kufru auta.

Uvědomila jsem si, že vlastně lasagne nemám vůbec ráda.

U večere už nebylo žádné trapné ticho. Někdy jsme se dokonce s Beth musely o slovo prát, protože zničehonic si máma s Jimem toho měli spoustu co říct.

S Beth jsme z toho nedělaly žádnou vědu. Když jedete autem a u krajnice vidíte záchranku, můžete se vyklonit z okýnka a civět, nebo můžete odvrátit zrak. S Beth jsme se rozhodly odvrátit zrak.

Chyba číslo tři.

kapitola 2.

Bylo to asi tři měsíce po prvních lasagních. Seděly jsme s Beth u mě v pokoji a poslouchaly muziku, když jsme uslyšely, jak nás máma volá obě dolů.

„Holky,“ volala, „můžete sem jít, prosím? S Jimem s vámi chceme něco probrat.“

„OMG!“ Beth měla obličej zakrytý rukama, takže šlo těžko vyvodit, jestli je to dobře, nebo špatně.

„Co? Co je?“ naléhala jsem.

„Táta se celý víkend chová divně. Usmívá se mnohem víc než jindy a dneska ráno jsem ho slyšela si zpívat ve sprše.“

„Tvůj táta umí zpívat?“

„Jen pokud má zpěv připomínat tahání kočky za ocas, ale o to nejde.“

„Tak o co? Co to má co dělat s námi? Chtějí z nás vytřískat kapesné, aby tvůj táta mohl chodit na hodiny zpěvu?“

„Přestaň se chovat jako blbec a nech mě to vysvětlit.“

„No tak do toho.“

„Vsadím se, o co chceš, že nás táta a Charlotte vezmou letos v zimě na hory.“

„OMG, to je úplně nejvíc! Jak to víš?“

„Tuhle nám přišel do schránky leták s lyžema.“

„To nic neznamená. Nám přišel taky. Nejspíš ho dostali všichni v ulici.“

„Jo, ale táta mi ty hory slibuje asi už od mých šesti.“

„Tomu se říká prázdné sliby. Už bys měla vědět, že dospělí jsou na tohle odborníci. Proč si myslíš, že se prázdný slib tvého táty změnil v... opak?“

„Dává to smysl. Loni o tom táta mluvil s tetou. Říkal, že by mě hrozně rád vzal na hory, ale že se bojí, že by to bylo trochu smutné a osamělé, kdybychom se tam jen ve dvou proháněli mezi šťastnými rodinkami.“

„Takže myslíš...“

„Takže myslím, že pojedeme ve čtyřech. My dvě jsme nejlepší kámošky a teď jsou nejlepší kámoši i táta s Charlotte, takže to je dokonalé. Ty jo, to bude tak super!“

„OMG,“ řekla jsem. „Výlet na lyže bude fakt mazec. Tak pojď dolů, než si to stihnou rozmyslet.“

Máma s Jimem seděli u stolu v kuchyni. Nechápala jsem, proč se tváří tak nervózně. Mysleli si snad, že by se nám ten nápad s lyžováním nelíbil?

Beth a já jsme se křenily jak idioti. Přemítala jsem, kdy asi tak půjdeme nakupovat lyžařské vybavení. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli bych radši bílou bundu, nebo černou. Možná bych si mohla pořídit bílou, Beth černou a každý den bychom si je střídaly.

„Ahoj holky,“ řekl Jim, když jsme si s Beth sedly.

Pak nastalo dlouhé hrobové ticho.

Co se děje?

Proč nám to prostě neřeknou?

„Je to trochu trapné,“ řekla máma nakonec.

„A asi vás to, děvčata, překvapí,“ přidal se Jim.

„Ale doufáme, že z toho budete mít radost,“

doplnila ho máma.

Už jsem to nemohla vydržet.

„Jasně že máme radost,“ vstoupila jsem do toho. „Je to fakt úplně nejvíc, že jo, Beth?“

„Vy už to víte?“ podivila se máma. „Ale jak...“

„Už nejsme mrňata,“ řekla Beth. „Na některé věci už dokážeme přijít samy.“

Teď máma s Jimem vypadali vesele a uvolněně.

„Fíha,“ oddech si Jim. „Musím přiznat, že jsem si nebyl jistý, jak to vezmete.“

„A proč bychom z toho jako neměly mít radost?“ zeptala se Beth. „Co by se mi nemělo líbit na tom, že pojedeme se svou nejlepší kámoškou na hory?“

„Jo, je to fakt hustý,“ přidala jsem se. „Jsme...“

Měla jsem toho na srdci víc, ale zarazila jsem se, když jsem viděla, jak se máma s Jimem tváří.

„Hory?“ řekl Jim tiše. „Kdo mluvil o horách?“

Teď jsem si připadala jako blbka. Proč jsme si s Beth byly tak jisté, že pojedeme lyžovat?

„Aha,“ zarazila se Beth. „My nepojedeme lyžovat? To je v pohodě... asi.“

„Ale někam na výlet pojedeme, ne?“ řekla jsem.

Barva Jimova obličeje se podobala levnému drsnému toaletnímu papíru, který máme ve škole.

„Asi můžeme jet na výlet,“ řekla máma, která vypadala, že se rozbřečí. „Ale o tom jsme s vámi mluvit zrovna nechtěli.“

„Tak o co jde?“ naléhala jsem. „Co se tu děje?“

„Jim a Beth se k nám nastěhují,“ vypálila máma.

Někde hluboko uvnitř jsem chápala, co říká, ale nechtěla jsem tomu věřit.

„Jak jako nastěhují?“ zeptala jsem se, i když už jsem asi znala odpověď.

„Budou tu s námi bydlet,“ vysvětlila máma.

Měla jsem pocit, že nemůžu dýchat, jako by mi někdo dal pořádnou ránu do břicha.

Stačil jeden pohled na Beth a bylo mi jasné, že ani pro ni to není nejlepší zpráva na světě.

„Není to super?“ řekl Jim rozzářeně. „Trávili jsme teď všichni spolu tolik času a měli jsme se hezky, ne?“

Beth a já jsme na něj jen zíraly a jeho úsměv trochu polevil.

„No, takže,“ pokračoval, „odteď budeme my čtyři bydlet spolu. Budeme jedna velká...“

Zacpala jsem si uši. Nemohla jsem slyšet ta dvě poslední slova. Běžela jsem nahoru, skočila do postele a brečela jako malá.

kapitola 3.

Beth s Jimem odešli, přišla máma a sedla si ke mně na postel. Držela mě za ruku, hladila po zádech a šeptala slova útěchy.

Bylo to trochu, jako když odešel táta, ale tentokrát jsem ležela v posteli já a taky okolo mě neležely žádné brambůrky.

„Nic se nebude měnit ráz naráz,“ řekla. „S Jimem vám chceme dát dost času, abyste si s Beth na to nové uspořádání zvykly.“

A kolik? Tak dva životy?

Jak jsem si měla zvyknout na to, že s námi bude bydlet úplně jiná rodina?

Dalších několik týdnů to bylo opravdu zvláštní. Domov pro mě bylo místo, kam jsem se chodila schovat, když mě to venku rozčilovalo, a nebyla jsem si jistá, jestli chci své útočiště sdílet s někým jiným, dokonce i když jde o Beth. Jak bych jí to ale mohla vysvětlit, když ona musí opustit svůj milovaný domov a nastěhovat se ke mně?

Jak jsem řekla, bylo to fakt divné. Těch pár týdnů uteklo jako voda, a než jsem se nadála, Jim a Beth se přistěhovali.

Když u nás Beth přespávala, většinou spala u mě v posteli, ale mamka usoudila, že bude lepší, když teď bude mít vlastní pokoj.

„Nejlepší bude, když budete mít každá dost prostoru pro sebe,“ prohlásila.

„My už jsme měly svůj prostor,“ namítla jsem.
„Každá jsme měla pro sebe celý dům plný prostoru.“

Máma dlouze vzdychla. „Chvíli to potvrzá, než si všichni zvykneme,“ řekla pak. „Ale všechno by bylo jednodušší, kdyby ses pokusila být trochu milejší.“

Tak jsem byla milejší. Pomohla jsem Beth odnést věci do jejího pokoje, který byl hned vedle mého. Společně jsme vybalily její oblečení, knížky a ostatní věci. Pak jsme si sedly na postel a chvíli nic neříkaly. Už jsme se o tom stěhování bavily mockrát, ale teď když se to doopravdy stalo, nenapadlo mě co říct.

„Za chvíli začíná pěkný film,“ řekla nakonec. „Co kdybychom se šly dolů dívat?“

Pokrčila jsem rameny. „Proč se mě ptáš? Teď je to i tvůj dům, můžeš si tu dělat, co chceš.“

Naklonila se a objala mě. „Pro tebe je to taky hrozně divný, vid’?“ řekla.

„Úplně nejvíc. Nic proti, Beth, ale kéž by se nic z toho nestalo. Jsem ráda, že jsou máma s Jimem šťastní, ale tohle... tohle všechno je...“

„Jo,“ přitakala Beth. „To teda je.“

Pozdě v noci jsem pak vzala svého otrhaného plyšového králíka a šla k Beth do pokoje.

„Máš tu volno pro mě a Hopsálka?“

Beth nám beze slova udělala pod peřinou místo.

„Na co myslíš?“ zeptala jsem se, když už mě to ticho začalo žrát.

„Na mámu,“ řekla Beth. „V takových chvílích bych si opravdu přála mít mámu.“

„Já vím.“

Odtáhla se ode mě.

„Ne, nevíš,“ obořila se. „I kdybys žila milion let, nikdy nemůžeš pochopit, jaké to je být mnou.“

Cítila jsem se provinile. Beth o mámě mluví málokdy, a když už ano, vždycky mi je trapně a nevím, co říct. Většinou chvíli poslouchám a pak co nejrychleji změním téma. (Já vím, že jsem srab, ale nemůžu si pomoci.)

„Máš pravdu,“ zašeptala jsem, „nemůžu tomu rozumět. Nemám nejmenší ponětí, jaké to je být tebou, ale jestli chceš, můžeš mi to říct.“

„Špatně se to vysvětluje. Nejvíc mi chybí takové ty každodenní maličkosti, o kterých ani nepřemýšlíš. Jak ti máma dává pusku na dobrou noc, jak si na gauči položíš nohy na její, jako by to byl jen další kus nábytku, nebo jak tě pohladí po tváři, když jsi smutná.“

„Je mi to moc líto, Beth.“

„Ty za to nemůžeš, ale teď když budu vídat tvoji mámu každý den, bude to ještě horší. Snaží se ke mně chovat stejně, což je od ní opravdu moc milé, ale není to ono. A tím, že tu teď budu bydlet, se nic nezmění. Tvoje mamka mě nemá ráda tak jako tebe.“

Nic jsem nenamítala. Jak bych taky mohla, když jsem věděla, že má pravdu? Já můžu na mámu ječet a křičet jen proto, že vím, že mi pokaždé odpustí. Nakonec budu vždycky její malá holčička.

„Přála bych si, abych mohla mámu poznat,“ řekla po chvíli Beth. „Když na ni myslím, všechno je takové nejasné a rozmazané, jako bych se na ni dívala přes zamlžené okno. Nevím, co ji dokázalo rozesmát nebo naopak naštvat. Nevím, jaká byla jej oblíbená barva.“

„A nemůžeš se zeptat táty?“

„Já se ptám, pořád. Ale nepomáhá to. Minulý týden jsem se ho zeptala, jaké bylo její oblíbené jídlo, a on řekl, že kuře na kari.“

„No fuj,“ řekla jsem. „Ale aspoň to víš.“

„To je právě to, nemám ani páru. Když jsem se ho zeptala před měsícem, řekl, že její nejoblíbenější jídlo byl masový koláč. Pokaždé když se ho zeptám, mi odpoví něco jiného. Podle mě si to sám nepamatuje.“

„To mě mrzí.“

„Já vím, že táta za to nemůže, jen bych si prostě přála, aby všechno bylo jinak.“

„Jo, to já taky,“ souhlasila jsem a myslela na svého tátu, který pobíhal někde v džungli, a na mámu, která teď seděla dole u televize s Jimem.

Beth zívla a mně bylo najednou trochu trapně. Tohle byl teď její pokoj.

„Ehm... jestli chceš, můžu tu ještě chvíli zůstat,“ řekla jsem. „Nebo můžu...“

„Díky, Moll,“ usmála se Beth. „Ale asi teď potřebuju chvíli sama pro sebe.“

„Nechceš na noc půjčit Hopsálka?“

Trochu jsem doufala, že odmítne. Já totiž bez Hopsálka nikdy nespím. Beth se ale natáhla a mého králíčka si vzala.

„Díky,“ špitla. „Dobrou noc.“

Objala jsem ji a vrátila jsem se do své vlastní studené postele. Bylo to tak podivné. Máma seděla dole v obýváku a moje nejlepší kámoška spala ve vedlejším pokoji, ale cítila jsem se teď osamělejší než kdy dřív.

Otevřela jsem oči.

Byla neděle.

V neděli máme vždycky lívance.

Tak proč cítím slaninu?

Už jsem běžela po schodech, ale vtom mi to došlo, a tak jsem se otočila a doběhla si zpátky pro župan.

Když jsem přišla do kuchyně, Jim stál u sporáku a měl na sobě máminu květovanou zástěru, ve které vypadal fakt směšně. Máma seděla u kuchyňského pultu a četla si noviny. Na stole ležel talíř s plátky slaniny, s párky a rajčaty, ale po lívancích nikde ani stopy.

„Co se to tu děje?“ zeptala jsem se.

„Dobré ráno, Molly,“ vyhrkla máma. „Už jsi vzhůru?“

„No, očividně nespím.“

„Ale zlato...“

Hlas měla sladký jako cukrkandl, ale vrhala po mně jedním z těch svých děsivých pohledů, které si nacvičovala od chvíle, kdy jsem se narodila.

„Jim vstal dřív, aby nám všem udělal snídani,“ vysvětlovala. „To je od něj hezké, vid’?“

„Ale co nedělní...?“

„Co kdybych udělala lívance odpoledne ke svačině?“ řekla máma rychle.

„Ale my přece nikdy...“

Jim vzhlédl od vajíček. „Omlouvám se, teď jsem vám asi pošlapal nějaké tradice, vid’? Jen jsem vás chtěl obě překvapit. Asi jsem se měl nejdřív zeptat.“

„To nic, Jime,“ vložila se do toho máma. „Taky máme rády slaninu a párky, že Molly?“

Chtěla jsem něco namítnout, ale ten děsivý pohled z máminých očí nezmizel. V pohádkách vás takový pohled přemění v ještěrku nebo mravenečníka nebo tak něco.

„Vlastně ani nemám hlad,“ řekla jsem nakonec. „Půjdu ještě na chvíli do postele.“

Na schodech jsem potkala Beth. Skoro jsem zapomněla, že je v domě taky.

„Cítím slaninu,“ zavěťřila. „Mňam.“

Neodpověděla jsem. Prošla jsem kolem ní, zalezla do pokoje a zavřela za sebou dveře.

Od té doby je to všechno jako na houpáče.

Nechápejte mě špatně, s Beth jsme pořád ty úplně nejlepší kamarádky. Je super, že každou noc spí v pokoji vedle mě. Je super, že se jí můžu přehrabovat v oblečení, aniž bych musela jet na druhou stranu města. Je super, že mi může dělat úkoly z matematiky a já jí můžu pomoci s dějepisem. Všechny ty věci, které jsme byly zvyklé dělat spolu, než jsme se k sobě nastěhovaly, byly skvělé. Jde o ty věci, které jsme dřív NEBYLY zvyklé dělat spolu – to bylo nezvyklé. Rozhodně není tak super, když spolu všichni čtyři večeříme u stolu jako správná rodinka.

Není super, že se táta objeví jednou týdně jako rozmazaný obrázek na Skypu s palmami a opicemi za sebou.

Těžko se může ode mě očekávat, že se budu smát Jimovým ubohým a trapným tátovským vtipům, když můj vlastní táta je ubohý a trapný vtip.

Taky není super, že Bethina máma žije v našem domě jako neviditelný duch – pořád je s námi, ale málokdy se o ní mluví.

Není super, že se máma snaží být mámou i pro Beth. (Beth z toho úplně šílí. I když spolu vždycky vycházely dobře, teď když spolu bydlí, jako by se obě snažily být někým jiným. A absolutně vůbec to nefunguje.)

A když je máma na Beth extrémně milá, nemůžu si pomoci, ale trochu žárlím, i když vím, jak je to kruté a hloupé.

Pak to nejhorší ze všeho. Když vidím, jak se máma s Jimem drží za ruce a šeptají si, mám pocit, že budu zvracet. Nebo umřu. Nebo obojí.

kapitola 4.

„Bude to paráda, Molly,“ řekla Beth. „Musíme tam jít.“

„Musíme?“

„No jasně. Lucy říkala, že odpolední koncerty v Memorial Parku jsou úplně nejvíc.“

„Vždyť Lucy ani nemáš ráda. Odkdy s ní chceš chodit ven?“

„Od té doby, co jsem viděla jejího sexy bráchu. Jeho kapela tam hraje zítra ve tři a my tam prostě musíme jít.“

„Ale zítra po škole máme přece basket.“

„Trenér je poslední dobou dost naměkko.“

V tom měla pravdu. Ve skutečnosti na nás všichni učitelé byli dost mírní. Jakmile se dozvěděli o naší nové rodinné situaci, začali se k nám chovat až přehnaně mile, jako bychom snad odběhly s brekem, kdyby se na nás byť jen křivě podívali. Riskovat jsem to ale nechtěla.

„Ale co když...?“

„Ty nemusíš dělat nic. Řeknu trenérovi, že musíme jít domů dřív kvůli nějaké rodinné krizi.“

„To ani nebudeš lhát. Jestli mamka zjistí, že jsme zatáhly trénink, tak to bude pořádná rodinná krize. A zblázní se, když zjistí, že jsem šla po škole do města.“

Víš přece, že mě pouští, jen když mi může dělat policejní doprovod. Kráčí vedle mě a dává pozor, abych si čistou náhodou moc neužívala.“

„Jo, vím, jaká je. A nejhorší na tom je, že mám občas pocit, že se v ni přeměňuje i táta. Pamatuješ, jak šílel, když jsem mu tehdy zapomněla napsat, že se trochu zpozdím?“

Ušklíbala jsem se. „Jo, to asi trochu přehnal. Ale máš pravdu – teď když moje máma a tvůj táta bydlí spolu, vypadá to, že navzájem přebírají své nejhorší zlozvyky. To pro nás není vůbec dobré. Možná bychom na ten koncert neměly...“

„To ani náhodou! Lucy říkala, že její brácha i s kámošema s námi po koncertě půjdou na chvíli ven.“

„Ale my na žádnou procházku nebudeme mít čas. Máma nás bude čekat doma v pět.“

„Zítra ne. Řekla jsem jí, že jsem se dostala do finále debatní soutěže a že ty jdeš se mnou jako morální podpora. A táta přijde z práce pozdě, takže jemu jsem nic říkat nemusela. Máme volno až do sedmi.“

Chvíli jsem se snažila jí odporovat, ale věděla jsem, že je to ztráta času. Beth se nikdy jen tak nevzdává, a když je navíc ve hře i sexy kytarista... No, řekněme, že to bylo rozhodnuté ještě dřív, než jsem stačila otevřít pusou.

Dalo by se říct, že druhý den nezačal zrovna dobře.

Hrozně jsem se pohádala s mámou, protože chtěla, abych před školou ještě naskládala nádobí do myčky. Přiznávám, že jsem možná trochu křičela. Jim stál v kuchyni a vypadal rozpačitě, ale já jsem byla moc vytočená, aby mě to trápilo. Nakonec jsem vyskočila od stolu a mrskla misku do myčky.

„Nenávidím tě, mami!“ křičela jsem. „Hrozně moc tě nenávidím!“

Ještě chvíli jsem křičela, pak mi máma zkonfiskovala telefon a zavřela ho do skříňky.

„Dostaneš ho zpátky, jakmile se naučíš se mnou jednat slušně,“ řekla.

Potom přešla ke mně a položila mi ruku na rameno, ale já jsem se odtáhla, jako by mě její dotek pálil.

„Mrzí mě, že mě nenávidíš,“ pokračovala. „Ale já tě budu mít vždycky ráda, Molly.“

Kde se tuhle blbou větu naučila?

To se mě záměrně snažila vytočit?

Zrovna se mi chtělo něco nakopnout, když jsem uslyšela Beth, jak seshora volá:

„Pojď sem, Molly! Musíme se sbalit. Slíbila jsi, že mi pomůžeš vybrat něco na sebe na tu debatní soutěž.“

Jestli mi tím chtěla pomoci, dost se jí to nepovedlo.

„Ach ano, Molly,“ řekla máma. „Na to jsem se tě chtěla zeptat. Proč ses taky nepřihlásila na tu debatní soutěž? Proč se nemůžeš trochu víc snažit?“

To už mě vytočilo do vrtule. „Chceš říct, že bys chtěla, abych byla jako Beth?“

„Teď to ale přeháníš,“ bránila se máma. „Víš moc dobře, že takhle jsem to nemyslela. Jen jsem myslela..“

Bylo mi fuk, co si myslela, ale věděla jsem, že když se budu dál hádat, nakonec mi naloží měsíc domácího vězení, tak jsem raději vyběhla do pokoje a praskla za sebou dveřmi.

Nahoře se Beth snažila nacpat své nové dříny do batohu.

„Co se stalo tentokrát?“ zeptala se, když už jsem se trochu uklidnila, abych mohla mluvit v celých větách.

„Máma se úplně zbláznila. Zase mi vzala telefon. Pro nic za nic!“

Beth zvedla jedno obočí. „Pro nic za nic?“

Sklonila jsem hlavu. „No, skoro. Jen proto, že jsem nenaskládala nádobí do myčky přesně v ten moment, kdy řekla.“

„Takže jsi ji ignorovala? To není ten nejhorší zločin na světě.“

Zaváhala jsem. „Nooo, úplně jsem ji neignorovala.“

„Tak co jsi udělala?“

„Asi jsem řekla, něco jako že se chová jako vyšinutý, úklidem posedlý maniak a že by si měla najít nějaký koníček.“

Beth se zasmála.

„Ty se nikdy nepoučíš, vid’?“ prohlásila jako stará babka.

Začalo to ve mně zase bublat. „Ty to prostě nechápeš, že ne? Máma přesně ví, jak mě vytočit, a skoro jako by to dělala schválně. Ví, kam udeřit, aby ze mě místo normální holky udělala šílence, co chce do něčeho kopnout, křičet a házet věcma. Občas mám pocit, že si ty hádky snad užívá. Skoro bych řekla, že mámy dělají víc problémů než...“

Zarazila jsem se a zakryla si pusou rukou.

„Promiň, Beth, omlouvám se,“ vyhrkla jsem.

„To nic.“

„To ta moje upovídaná pusa. Měla bych vědět, kdy přestat.“

Měla bych vědět, kdy nenadávat na matky před kámoškou, která žádnou nemá.

Podívala jsem se na fotografii, kterou má Beth postavenou na nočním stolku. Na ní je Beth jako maličké miminko schoulené u mámy v náručí. Má svráštělý obličej a její máma s kvěťákem na hlavě vypadá sice unaveně, ale usmívá se, jako by právě vyhrála v loterii.

Beth má tuny super oblečení a různých věcí, ale tahle fotka je její největší cennost. (Když máma zemřela, fotoaparát se všemi ostatními společnými fotkami se ztratil.) Kdyby začalo

hořet, myslím, že by Beth zachránila nejprve tu fotku a pak až mě. Ale nezalívám jí to.

Den poté, co byla ta fotka pořízena, spadla Bethina máma ze schodů a zemřela. Je to ta

nejsmutnější věc, kterou jsem

kdy v životě slyšela. Občas přemýšlím, jak Beth zvládá svůj život, když se jí hned na jeho začátku stalo něco tak hrozného.

„Opravdu mě to moc mrzí,“ opakovala jsem. Kéž bych znala víc slov, která by vystihla, jak se cítím. „Už jsem ti někdy řekla, jak je to hezká fotka?“

Beth zvedla rámeček. „Jen asi milionkrát. Ale to je v pohodě. Podle mě je taky hezká. Máma se tváří tak pyšně a já nikdy nepřijdu na to proč. Byl mi jen jeden

